

Anne Dorte Skovgaards båltale

Taler

Anne Dorte Skovgaard
Social- og sundhedsassistent

Dato

24. juni 2021

Sted

Plejecenter Sandbjerg, Give

Tak for ordet, og jeg vil forsøge at gøre mig umage, for det er mit livs første båltale. Og det er jo faktisk et ret ærefuldt hverv. Dorte mente at det var valget mellem mig og borgmesteren, og han har jo næsten lige været på besøg.

Jeg er ikke på besøg, men arbejder på Vibben og For nogle uger siden blev jeg spurgt om jeg ville holde båltale her på Sandbjerg her Til vores sankt hans. Min allerførste og umiddelbare tanke var

“Det tør jeg ikke!!!” Men meget hurtigt kom næste tanke for den er ved at være godt indarbejdet i mig, for jeg har arbejdet hårdt med det der “at turde”, så næste tanke det var

“Nååeh du tør ikke, så bliver du nødt til at sige ja” og så sagde jeg “ja”

Det var lidt det samme der skete, da jeg blev ansat, for jeg kom til Marie med en ansøgning og håbede hun havde plads herovre i Lærken eller Svalen, hvor jeg også har været hjælper elev i sin tid. Og så sagde Marie “jeg kan bruge dig ovre på vibben” og jeg tænkte “det tør jeg ikke” overvejede en halv dag og sagde “ja” og har nu allerede været der i omkring 2½ dejlige år.

Tiden går lynhurtigt, for jeg er da næsten lige startet og det der tid er noget mærkeligt noget. I vores sprog bruger vi så mange ord med tid: arbejdstid, fritid, vintertid, forårstid, Det har lige været spisetid, senere er det sengetid. Snart er det båltid, men i må lytte i ventetiden. Ventetid - Vi venter på hvad som helst! Kartofler der går i kog, kaffen der løber igennem, eller på at lægen tager telefonen, det er i hvert fald en stor del af den trælse ventetid i mit arbejde.

Måske venter vi på den eneste ene, eller venter på at ting går over. Nogen venter på livet bliver bedre og nogle venter måske blot på døden. Vi har kun et liv, så vi

må huske at bruge ventetiden fornuftigt. Så vi ikke får for meget spildtid.

Lige nu, lige her i dette øjeblik af nutid er vi samlet for at fejre midsommertiden. Tiden der for mig er kendetegnet ved lange lyse aftener, nye danske kartofler, jordbær og bål.

I tidligere tider brugte man bålet her til Sankthans til at holde det onde fra livet, for det var i midsommeren at hekse og trolde huserede mest, troede man.

Idag tror vi vist ikke så meget på hekse og heldigvis brænder vi dem heller ikke længere. Men det betyder ikke at vi mennesker ikke længere ser trusler i og omkring os.

Det kan være store ydre trusler fx klima og miljø trusler, som jeg i hvert fald har svært ved at gennemskue konsekvenserne af. Det kan være nutidens trolde, som sidder bag en computerskærm og spreder vrede, negativitet og usande rygter, mod mennesker de slet ikke kender. Men også de indre trusler, vores tanker, måske om ikke at turde eller ikke at være god nok, og som hindrer os i at gøre noget eller være de bedste udgaver af os selv.

Det sidste halvandet år har vi haft en fælles heks, som de fleste af os har frygtet og forsøgt at holde fra livet, en dum dum virus. Den har sendt børn og forældre hjem, skoletiden, fritiden, besøgstiden her, blev med et greb pludselig ændret. SelvIsolationstid. En virus som afholdt os fra at ses og være tætte. Hele verden fik en fælles fjende Og vi fik en helt ny tid - coronatiden.

Heldigvis er vi her i Danmark forhåbentlig ved at være gennem det. Hverdagen som vi kender den er på vej tilbage. I forrige uge måtte vi smide mundbindene, hver dag er flere og flere vaccineret. Idag gav jeg hånd og blev helt befibbet over det.

Vi er midt i en åbningstid.

Jeg håber og tror på at, vi lige nu, i dette års midsommertid vil stå på en skillelinje. Ikke den traditionelle mellem længere og kortere dage - det gør vi også. Men jeg håber at vi står på tærsklen til at træde ind i en ny vigtig tid - eftercoronatiden. Hvor vi skal lappe på de sår coronaen har påført samfundet og os hver især. Nogen har mistet, nogen har stadig følgetilstande, nogen har følt

ensomheden trænge sig på.

Men nu må vi endelig igen møde hinanden i fælleskabet.

I går havde jeg en enkelt arbejdsdag på Svalen og luskede mig med til sang. Og i guder hvor jeg nød det i fulde drag. I aften har vi også sunget sammen og jeg håber at alle i aften her lige om lidt vil synge ekstra højt.

Jeg håber, at vi vil Lade bålet, Midsommervisen og sangen rejse sig mod himlen og virkeligt være det glædesblus som Holger Drachmann skriver om som holder alle tiders hekse og trolde fra livet. Hvadenten det onde er det ene eller det andet

Lad os trygt mødes i fælleskabet og sammenholdet her omkring vores bål i midsommertiden 2021, lad det være en start på en sommertid med nærvær, som leder os mod en meningsfuld fremtid.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

Båltale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/anne-dorte-skovgaards-baaltale-2021>